

— Ferdinand lille — tillade hon med sakta röst. Jag lemnar dig här, på det du må uppfostras till en bra människa. Jag kan ej lära dig mera, än hvad jag redan gjort, och tror du mera passar till läskarl än handtverkare. Var snäll och flitig, samt gör mig all heder.

Gråtande kastade jag mig i hennes famn. Huru smärtsamt att jag måste lemna henne.

— Skola vi ej mera återse hvarandra — frågade jag snyftande.

— Hvarje söndag, då du under veckans lopp varit flitig — hviskade hon; sköt mig ifrån sig och stängde dörren emellan oss.

Behöfver jag tillägga, att ingen söndag förflöt, som jag icke besökte henne, och att dessa söndagar voro för mig likt de skönaste festdagar; ty ju mera jag vexte upp, ju mera förstod jag att värdera det goda min fostermor gjort och verkat för mig.

Emellertid funderade jag många gånger öfver sätet, hvarigenom hon lyckades förskaffa mig plats, som helpensionär i rektor M:s utmärkta pensionsanstalt. Flera gånger frågade jag henne härom, men hon skakade blott på hufvudet, smålog oeh menade att detta vore en hemlighet, som hon nog skulle taga med sig i grafven.

Först då jag tagit magistergraden, berättade mig rektor M., på sjelfva min förlofningsdag med hans äldsta dotter, huru härmed hängde tillsammans.

Jungfru Lonas far hade varit lots och då, med egen lifsfara, räddat en rik engelsman från att omkomma i vågorna. Af tacksamhet hade denne till honom låtit